

[Arnth Jensen.]

over for. Jeg synes f. Eks., at man ved Bestemmelserne om danske Films snarere lægger Initiativet Hindringer i Vejen end fremmer det. Der er for det første Bestemmelsen i § 16 om, at den, der producerer danske Films, kun maa udleje udenlandske Films i det Omfang, hvori saadan Udlejning er af Betydning for Afsætningen af danske Films til Udlandet. Jeg har med Interesse læst, hvad Hr. Max Rothenborg har skrevet i „Berlingske Tidende“ om dette, og jeg maa give ham Ret, naar han spørger, hvorledes man kan tro, at dette virkelig vil virke fremmende paa dansk Initiativ. Det kan efter min Mening kun virke hemmende, naar Staten eller Ministeren sættes til at afgøre, hvorvidt en Forretning er legitim eller ej; det synes jeg for Resten, vi har set nok af her i Landet. Det er faktisk en lille Valutacentral Nr. 2, man vil smugle ind paa den Maade.

Bestemmelsen om, at Udlejning af danske Films ikke maa finde Sted, før Filmen har været forevist Bevillingshaveren, forekommer mig ligeledes at være af en saadan Beskaffenhed, at der her ikke blot er Tale om et Barnepigesystem, om jeg saa maa sige, men i Virkeligheden om en stærk Hemsko for Produktionen af danske Films. Dels paa Grundlag af Manuskript og dels paa Grundlag af de Kunstnere, som medvirker, er der sikkert lejet mange Films ud til Bevillingshavere, som netop derved, at de har taget en Del af Risikoen sammen med Filmsproducenten, støtter dansk Industri. Dette ønsker man nu at lukke af for, og jeg kan ikke se, at det er til Ophjælpning af dansk Film.

Men mest graverende synes mig alligevel Bestemmelsen om, at danske Films skal udlejes gennem Statens Filmcentral, at være. Hvad vil det egentlig sige? For det første dette, at Mellemløbet, om jeg saa maa sige, ene og alene sikres Staten eller Filmsfonden. Hvilken fornuftig Begrundelse har man ellers for, at Bevillingshaveren ikke direkte maa gaa til Filmsproducenten, eller er det de private Filmselskaber, man vil holde ude, eller er det for at trykke Prisen ned paa danske Films, eller er det — hvad der maaske er den egentlige Aarsag — for at underkaste disse Films dobbelt Censur? Foruden den sædvanlige Censur skal de ogsaa frem for Filmsraadet, idet dette skal paase, at de Films, som udgaar fra Statens Filmcentral, er af kulturel og kunstnerisk Værdi. Men da det vel er at forudsæ, at dette Raad, efter dets Sammensætning at dømme, ret sjældent i

sin Bedømmelse vil være enig, hvem skal saa afgøre det? Formentlig Justitsministeren, hvem ellers? Og hvis det er Tilfældet, gaar det, som jeg nævnte i mine indledende Bemærkninger: saa prisgiver man Filmsproducenterne her i Landet og Biografteatergængerne til en enkelt Mandskulturelle, kunstneriske og politiske Indstilling, og med de Eksempler, vi har i saa Henseende paa andre Omraader, f. Eks. fra Aften-skoleloven, maa vi fra vor Side være imod en saadan Vilkaarlighed. At vi gerne vil medvirke til, at der fremskaffes de allerbedste, objektive Undervisningsfilms, har jeg tidligere betonet, men ogsaa her kunde man vel finde en Vej frem, der sikrere fører til Maalet, end netop en Statsfilmcentral.

Bestemmelserne om Censuren har jeg ikke noget at indvende imod. Vi mener fra vor Side, at Censuren maa være en saadan — jeg er her egentlig enig med det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen angaaende de 16 Aar —, at danske Forældre maa kunne lade deres Børn og deres Ungdom overvære enhver Filmsfremvisning her i Landet, og vi ønsker Bestemmelser, som baade er strenge og effektive. Kan der paa nogen Maade rejses berettiget Anke mod den Maade, hvorpaa Censuren udøves, er vi rede til at medvirke til Ændringer, som kan rette paa disse Forhold.

Med Hensyn til Filmsraadet har Justitsministeren jo sagt, at hvad dets Sammensætning angaar, kan der forhandles. Uden at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet vil jeg sige, at jeg begriber ikke, hvilken Begrundelse der ligger bag Bestemmelsen om, at Arbejdernes Oplysningsforbund skal være selvskrevet til at være repræsenteret. Hvorfor absolut denne Sammensætning? Hvorfor ikke lige saa godt andre Ungdomsorganisationer, der lige saa fuldt virker for kulturelle Formaal, f. Eks. K. F. U. M. og K. F. U. K. eller de grundtvigske Ungdomsforeninger o. s. v.? Der kunde nævnes adskillige, som med lige saa stor Berettigelse kunde sættes op paa denne Plads.

Jeg ser, at Raadets Medlemmer skal være honorarlønnede. Hvis deri skulde ligge en Antydning af, at en Stilling i Raadet er tænkt som en, om jeg saa maa sige, Formiddagsplads, tror jeg, man bliver skuffet, for ser man paa Raadets Opgaver, er de hverken faa eller smaa. Ganske vist fastslaas det med megen Tydelighed, at de paagældende er raadgivende — den udøvende Magt ligger højere oppe ligesom i Provinzialstændernes Tid —, men deres raadgivende Virksomhed er meget vidt ompændende. Ikke alene skal de vaage